

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiae Mysticae Sive Exercitiorum Spiritualium Admodum Reverendi Patris P. Aloysii Siderei, Alias Vincentii Caraffa, Societatis Iesv Praepositi Generali, Tomvs ...

ex Italico Latino recenter idiomate opera et studio fidelissimi cuiusdam
interpretis donatus

Peregrinus terræ. Fascicvlvs Myrrhæ Siue Considerationes Variæ Super
Plagas Et Vulnera Christi D.N. Itinerarium. Seraphinus. Civis coeli

Caraffa, Vincenzo

Coloniae Agrippinae, 1660

cap. 8. De tempore dicti Iudicij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49469](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49469)

De tempore dicti Iudicii.

Cap. VIII.

Remendum quoq; ac formidabile redditur Diuinū
 Iudiciū ob tēporis circūstantiam. Enimuerō illius
 executio eo fiet tempore, quo anima de malo peccato
 potuerit nequit, nec pro auxilio ad Sanctos, nec ad ipsā
 etiam potentissimā Dei Matrem recurrere potest: eo
 denique tempore, quando nullo modo iurari potest.
 Quia, iuxta Sanctorum doctrinam, anima iudicabitur,
 non ante mortem, neq; etiam in vltimo instanti mortis,
 quoad viam adhuc pertinet: sed subito post mortem,
 eo, nimirum, tempore, quo nec amplius mereri aut de-
 mereri, sed debitum propriis meritis & demeritis præ-
 mium aut pœnam recipere potest. *Deus non iudicat ani-*
am in particulari Iudicio, nisi finaliter & immobiliter fi-
erit se in bono per conuersionem ad Deum, vel in malo per
conuersionem. Considera, quænam cor dis angustia, quæ op-
 pressio animi miserum tum inuadet peccatorem? quan-
 do humeris, vt dici solet, muro nixus hærebit, & gla-
 dium Dei vindicem, iam euerginatum & ad se interfi-
 cendum paratum conspiciet: & hinc & inde circum-
 quaque respiciendo cunctas fugæ & refugii portas oc-
 clusas, solas verò extremæ miseræ vltimæque damna-
 tionis ianuas apertas videbit. Anxietas agonizantis
 vt summa pœna & tormentum reputatur: vnde
 quidam defunctus hæc in verba prorupit: *Videbatur*
michi in agonia, quod totus Mundus esset lapis vnus, &
premeret pectus meum. Sed quid hæc agonia cum agonia
 Iudicii: Quia hæc est agonia causata à natura; illa à
 Deo natura conditore: hæc est de malo præsentē ac fi-
 nem tandem obtentura; illa de malo futuro nunquam
 habitura hæc: hanc effugere possumus; illa est
 in statu sine remedio, sine fuga, sine spe. Verum altius
 in hanc materiam vela considerationis nostræ expan-
 damus, & contemplemur, quomodo anima egredietur

*S. Thom. in
 4. dist. 20.
 Et Gen. 4
 Carthus.
 dsalo. de
 Iudicio a-
 nima art. 3
 mihi pag.
 171.*

*Cesar. lib.
 12. c. 31.*

K 2 605

MOYSI
 DERET
 O V

ē corpore, ac vbi & quando iudicabitur. Quod fuerit in statu Gratia, subito ac lætanter egredi desiderabit, filiali dicens confidentia: *veniam, & apparebo ante faciem Dei?* sed si fuerit in statu peccati, resistet, vt ita dicam, quæterit, ne egrediatur: & si in sua libertate posita parata à corpore subito se potius daret præcipite feruam, quam post mortem tremendo se suspicio, visura Iudicis offensi faciem, & expectabilem sonum sententiæ. Nihilominus si exierit, ad egressum cogetur, propria etiam voluntate, vi præcepti Diuini, quinimò ad nunquam etiam concurrunt Dæmones, vt potest ministri iustitiæ: veluti ex Diuina ordinatione cogitasse legimus.

*Carthus.
dial. de
par. ult.
Iudic. c. 4.
S. Bona. in
4. dist. 20.*

Locus Iudicii non erit in Cælo, neque in neque in Purgatorio; sed in aëre, eoque proprio ueri mortuo, vbi *Inuisibilis anima inuisibiliter* liter presentabitur Iudici, qui ubique præsens est. Tempus, subito animam egressam à corpore, pus felicissimum & gratissimum ei, qui mortuus in Gratia Dei constitutus fuerit: quia erit temporis remuneracionis, mercedis, sine timore offensi, sine timore peccatorum, Dæmonum, unde quaque conspiciet creaturas sibi applaudentes, gelos collatantes, triumphum porantes & victor decantantes, ac Dæmones deuictos & confusos: & quod complementum erit gaudii & lætitudinis, debet assistentem sibi Beatissimam Virginem, quæ omnino illius animam ad felicem ac terq; beatam inuitabit patriam. Verum quis à contentione, aut cogitare poterit quantum illud breue tempus, momentum illud, illud instans terroris & confusio, conferet iniustis & reprobis, & ei, qui in odio Dei constitutus fuerit? Quomodo non commiscet cælum, trepidabit terra, creaturæ omnes erunt ad eiusmodi spectaculum? Videre vnâ regnandum in cælo & in terra creatam, a vno tempore instans redactam, omni ope & Diuinâ, & naturali & supernaturali celsitudinem.

que Dæmonibus circumdatam, nullis aliis vesti-
 mentis nisi propriis culpis & peccatis indutam, præsen-
 tam coram Iudice rectissimo, & implacabili, præsto-
 tem sabitanæam & irrevocabilem æternæ damna-
 nis sententiæ. Hæc inæfigmenta sunt, an verita-
 tem? Veritates si dei sunt certissimæ & insalubiles. Quo-
 modo igitur durat regnum peccati in Mundo? Quo-
 modo igitur in eodem reperiuntur homines, qui præ-
 stantibus rebus toti immersi, futurarum obliuiscuntur?
 Quomodo homo cæci instar & stupidi incedit, à sensu
 deceptus, passionibus subiectus, sub insupportabili
 peccati iugo servus & mancipium ferocis adeo Tyran-
 videlicet, Dæmonis manere debet?

Sed revertamur ad animam peccatoris, quæ iam è
 corpore egressa Divinum subintrat Judicium. Apud
 quos motu receptum erat, uti refert Josephus, ut *Joseph. lib.*
 in iudicium vocati comparerent nigro induti habitu, *14. c. 17. de*
 signam mortis sententiæ, quam ibidem expecta- *antiquit.*
 nt. Ad eundem modum animam iam Deo inimica co-
 m Judice comparabit nigro vestimento propriorum
 peccatorum induta. Quomodo non confundetur, ac
 abelset tum anima, vestitam se conspiciens veste adeo
 rididâ, adeo abominandâ, quæ generet nauseam & ter-
 rem omnibus eandem spectantibus? O quàm vehe-
 menter tum anhelaret tam misero se spoliari pallio!
 tum dicit propriis peccatis: *Recedite à me, date mihi*
sem unus hora spatium. Tun opera sua quasi humi-
voce loquentia dicent, & respondebunt: Tu nos egisti,
opera sumus & partus tuorum viscerum, cur igiur
s a te repellere cupis? Non te deseremus, semper tecum
mus. Tecum pergemus ad iudicem. Ultimo huic
 proso dat manus anima, non amplius os aperit, tacet,
 profundo totalis cuiusdam desperationis silentio to-
 tum se immergit. O peccata quondam ita delectabilia,
 quomodo nunc adeo exosa & amara vos demonstratis?
 ecce oblectatio præterit, & sola remanet culpa: appa-
 ris illud bonum evanuit, & solum verum malum com-
 pet. O peccatum, quod unico solo memento gene-
 rat, at durat per totam æternitatem! Libera fuit
 anima in sum parturando, at libera non ipsum occiden-
 do: mo-

MOYSII
 DEREI
 O V

Joseph. lib. 14. c. 17. de antiquit.
S. Aug ser. 13. de Ad. ven. ad lu- dicium.

do: momentaneam oblectationem æternis performentis. Eo tempore, quo silet anima, audiatur

Reuelat. 5. loquatur Iudex Deus: *Conscientia tua est iudex*

Brig. lib. 4. *dic ergò conscientia tua, quale iudicium mereris.*

6.134. *um meum est supplicium æternum, absque omni*

dia. Sententia hæc ab anima lata, & à Iudice

confirmatur deindè in consistorio sanctissimæ

Reuelat. 5. Et auditur vox Patris: *Va tibi. nunquam natu*

Brig. lib. 1. Deindè vox Filii: *Fili, pro te effudi sanguinem*

6.28. *quo tu omninò alienatus es, & quem nihili duxisti,*

insuper persecutus fuisti. Denique auditur vo

tus sancti: Durissimum, quasi lapis, est cor tuum

aliquid mihi cõ eo. Et pro sententia vltimo comp

tres Diuinæ Personæ vnâ quasi voce loquentes

Nullatenùs debes tibi Regnù Dei. Pronunciamus

claramus te, vt filium rebellem, extorem Regn

rum, æternæque damnationis & mortis reum.

voce omnes Sancti cœli incolæ exclamant:

Diuina Iustitia, vt perpetuò exul sit à Regno

in æternum & ultra, ab illo Regno, quod per

merita suum erat. Animæ in Purgatorio eide

ro subscribent, dicentes: *Nulla pœna est tam an*

biscum, qua sufficiat ad puniendum peccata tua:

tormenta teneris portare, idè à nobis sequestrare

Superest, vt Mater misericordiæ suam quoc

nunciet sententiam; *Sed Mater misericordia sua*

aperuit misericordiam suam, quia iudicandus es

dignus. Neque silentio prætereundum est hoc

genis silentium. *Si Mater misericordia siluit, qui*

tur? quis orabit? quis intercedet? Hic est vltim

manæ miseræ terminus, & manifestum signum

desperationis. Tacente misericordiæ Mariæ Vir

loquitur Dei Iustitia: Mariâ Virgine non orant

intercedente, veniæ & remissioni præcluditur om

& ianua, nullus est qui auscultat ad exhibend

tiam, sed ad iudicandum duntaxat, & condemn

Misera anima, quid hoc formidabilis aud

geris? *Silet pro te Maria: & vult dicere, non pat*

etur tibi Maria, auxilio Mariæ destituta es: ergo

bono & Gratia destituta & orbata es, & repleta

as miseris & malis possibilibus. Ad tam lugubre & inestom silentium Virginis Mariæ anima infelix clausit vocem horrendam dicens: *Maledicta hora, in qua formatum sum: maledicta, in qua nata sum: maledictus qui dedit corpus & animam.* Ad has voces resonans Inferus respondit per consonantiam: *Veni ad nos, maledicta anima, ad perpetuam mortem: veni in profundum abyssi.* Hæc vique reuelationes S. Brigittæ. Quod hucusque recensui, fuit iudicium vnius peccatoris, qui subito horribus est, & à Christo Domino ipsi Sanctæ manifestatus, qui, cum reuelationem concluderet, hæc subiungit verba: *Audisti casum & miseriam eius, fuge Mundum, loc. sup. cit.* *concupiscentiam eius, q. d. percepisti miseriam istius animæ condemnationem: alterius damno sapiens esto: stiusque perditio & ruina sic in cautelam salutis tuæ, & fuge Mundum omnem que affectum mundanum. Eodem hoc documento finem imponam huic capitulo. Considerasti, quàm terribile sit hoc vltimum momentum, quo peccator post mortem suam iudicandus est. In remediam: *Fuge Mundum, si non præsentia corporali, saltem animo & affectu: & concupiscentiam eius: desiderium tuum non in terram inclinandum, sed ad cælum subleuandum est: vsus solùm sit in creaturis, & affectus in Deo.**

K 4

PERE-

IOYSSII
DEREII
OV